

Petr Chelčický

O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu

V jazyce 21. století

Petr Chelčický

O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu

V jazyce 21. století

O nejvyšším biskupu,
Pánu Kristu

Petr Chelčický

Petr Chelčický

O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu

Jazyková modernizace a ediční poznámky

Pavel Dolejš

Biblické odkazy jsou převzaty z Českého ekumenického překladu, Česká
biblická společnost, 1995.

Digitální vydání

vcelkakorektorka.cz

2026

Jazyková modernizace a poznámkový aparát © Pavel Dolejš 2026

Creative Commons BY-NC-SA 3.0 CZ

Úvod

V pojednání *O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu* Petr Chelčický – tento vynikající badatel Bible 15. století – osvětluje základní otázky křesťanského života. Vychází z evangelia a z Pavlova dopisu hebrejským křesťanům. Rozvíjí téma výlučného a nepřenositelného Kristova kněžství. Čtenářovu pozornost obrací k jedinému „biskupu“, jenž může skutečně zachránit. Těm, kdo v životě hledají vedení, pomáhá poznat, komu svěřit svou naději a odkud očekávat záchranu. Odmítá nepravé náboženství, které se nepatřičně staví mezi Boha a člověka. Traktát napsal v čase hlubokých náboženských i společenských změn, nemluví však především o své době, nýbrž o tom, jak vést skutečný křesťanský život.

Doporučuje se číst pomalu. Chelčického text není určen k rychlému projití, ale k rozvažování. Některé myšlenky jsou vyjádřeny záměrně ostře – ne proto, aby přesvědčily silou, ale aby probudily svědomí.

Ediční poznámka

Tato kniha zpřístupňuje traktát Petra Chelčického *O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu* v jazyce 21. století.

Traktát je převeden do současné češtiny podle rukopisné předlohy dochované v Národním muzeu v Praze, sign. II G 13, fol. 25^r–29^r. V transkribované staročeské podobě jej edičně zpřístupnila Noemi Rejchrtová (*P. Chelčický, Zprávy o svátostech – O rotách českých – O nejvyšším biskupu pánu Kristu*, Praha 1980).

Jazyk jsem modernizoval střídmě, s ohledem na srozumitelnost pro dnešního čtenáře a bez narušení traktátového charakteru Chelčického výkladu. Teologické výrazy jsem ponechal v biblickém a staročeském významu, v souladu s dobovým jazykovým územ.

V textu se často objevují odkazy na biblická místa. Kliknutím na odkaz lze citaci zobrazit v Českém ekumenickém překladu. Zpět se dostanete pomocí návratové šipky. Text je rozdělen do krátkých odstavců. Čtenář tak může sledovat tok myšlenek po menších krocích – podobně, jako by četl rukopis či starý tisk s poznámkami na okraji.

Poznámkový aparát uvádí jazykové a logické vysvětlivky, které odrážejí současný stav biblického bádání. Ilustrační obrázek na přebalu byl vytvořen pomocí nástrojů umělé inteligence.

O nejvyšším biskupu, [1] Pánu Kristu, k němuž máme vzhlížet více než ke všem svatým

Nastal čas chudoby, zármutku, tísně, roztrhání, rozdělení a opuštění. To vše postihlo lid Boží, jenž nemá na zemi pastýře ani jiné učitele. [2] Je to lid osiřelý, plný strastí a křivd.

Pastýřů je mnoho, ale pastýř tu není. Pastýři pasou sami sebe, zatímco stádo dali na roztrhání veškeré divoké zvěři. [3] Bez ochrany a bez pomoci je postavili doprostřed smrtelných osidel. Stádo tak spěchá ze smrti do smrti; nemá strážce ani učitele Božích ustanovení, jimiž by si mohlo zachovat život.

Vždyť sami pastýři nemají Boží poznání, a proto nevědí, koho a jak pást. Milují svět, [4] spojili se s ním a pasou ho k jeho zabití, neboť zabití světa spočívá v jeho smrtelných bludech. Pastýři slepí v bludech, [5] podávají tyto bludy světu za záchranu, a proto se jimi stávají světu smrtí. Vždyť jsou lupiči, kteří zabíjejí takovou falešnou službou. Zabíjejí a vraždí svět sladkou smrtí, již nazývají spásou, pokáním, náboženstvím a službou Bohu. Lupič a zloděj to celé smrtelně otrávil, aby svět zabil a zahubil právě tím, v čem se svět domnívá, že nalézá záchranu. Je to lupič, který nevešel mezi ovce dveřmi [6] a má v nenávisti maličké Kristovo stádo. [7]

Kristovými slovy mluví pro lupiče, [8] ale pohotově jimi podněcují hněv proti maličkým Kristova stáda. Lupič proti nim stále úporně sbírá žaloby, aby je mohl křivě obvinít z kacířství a vzbudit proti nim nenávist lidí jednajících v nepravosti. Ti, kdo se drží Krista a jeho pravdy, jsou proto ze všech nejvíce opuštění, jak o soužení této doby řekl Pán Ježíš svým učedníkům: „Všichni vás budou nenávidět kvůli mému jménu.“ [9]

A takovým, pro Kristovo jméno světem opuštěným, svatý Pavel k velikému utěšení oznamuje velekněze, Syna Božího, aby ve svém smutku nezahynuli, nýbrž aby k němu s důvěrou a velikou útěchou přistoupili – i když jimi falešní kněží pohrdají a vyhánějí je – a aby v tomto věrném biskupu a pastýři duší našli svou pravou a živou záchranu. Proto říká: „Když máme velikého biskupa, [\[10\]](#) který prošel nebesy – Pána Ježíše, Božího Syna –, držme se té naděje, kterou vyznáváme. Vždyť nemáme biskupa, který by nemohl mít slitování s našimi slabostmi, ale biskupa, jenž byl ve všem podobně zkoušen jako my, avšak bez hříchu. Přístupme tedy s důvěrou k trůnu jeho milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost k pomoci v čas potřeby.“ [\[11\]](#)

Dále říká: „Poněvadž zůstává navždy knězem, má tedy věčné kněžství, a proto může navždy zachránit ty, kteří se skrze něj přibližují k Bohu, neboť je stále živý, aby se za nás přimlouval. Vždyť je vhodné, abychom měli právě takového biskupa: svatého, nevinného, neposkvrněného, odděleného od hříšníků a vyvýšeného nad nebesa.“ [\[12\]](#)

Taková velká slova jsou útěchou tomu, komu mohou opravdu dojít k srdci. [\[13\]](#) Svatý Pavel je psal novým křesťanům, aby je utěšil tím velikým knězem, v němž spočívá plná záchrana všech lidí – těch, kteří jsou zachraňováni, i těch, kteří budou nakonec zachráněni – a to jeho mocí. Psal jim takové věci, protože je vedly k záchraně a k dobru; vždyť jim oznamoval útěchu a naději věčné záchrany skrze tohoto kněze, Pána Krista. [\[14\]](#)

Věrní kněží, služebníci Kristovi, prospívají druhým k záchraně pouze lidskou službou: svou prací, učením a příkladem přisluhují tomuto veleknězi, aby skrze jejich službu věrní, kteří v Krista uvěřili, mohli mít skutečnou účast na kněžství. Proto tito pozemští kněží nemají předkládat sebe jako plnost záchrany, ale ve všem mají pro záchranu vzhlízet k tomuto knězi, v němž „tělesně přebývá

veškerá plnost božství“ [15] a „pod nebem není jiné jméno, v němž by byla dána lidem záchrana“, [16] než v Kristu Ježíši, našem Pánu, velikém biskupu a pastýři lidských duší. Proto se mají lidem představovat jen jako služební pomocníci [17] záchrany, kterou má sám Kristus ve své moci a kterou podle své vůle dává těm, kdo v něj věří a poddávají se mu.

Jestliže však dnešní kněží, ve světě povýšení, smýšlejí jinak a přisuzují si moc lidské záchrany – mnohé posvěcování, rozhřešování, odpouštění všech hříchů, zbavování trestů a udělování milostivých let, jimiž lidi ujišťují o záchrane – , pak tím okrádají Krista o plnou moc, kterou má od Otce, aby mohl dokonale zachránit všechny.

K čemu jsou ti bohatí kněží, kteří zavrhli Pána Ježíše spolu s jeho záchranou a brání mu, aby mohl působit svou záchranu v lidech jinak než podle jejich vůle? Stavějí se před něj a sami činí záchranu světu svou mocí a skrze svého lživého ducha, který je Pánu Kristu odporný. [18] A tak někteří lidé hledí na ty odpornosti kněží velikých i malých a z jejich tvrdého zacházení sami poznávají, že jim na záchrane lidí pramálo záleží.

Tito lidé uvěřili v Syna Božího a poznali plnou moc jeho kněžství, že může zcela zachránit. A tak, i kdyby na zemi neměli žádného věrného kněze, mohou být přesto zachráněni skrze moc velekněze, Pána Krista. [19] Varují se kněží svatokupeckých, opilých, chamtivých, smilných a podvodných, kteří shromažďují houfy a stavějí lid proti lidu v jeho nevinosti tím, že některé obviňují z kacírství, aby druzí proléváli jejich krev.

Tyto kněze u kostelů nedrží nic jiného než nenasytá a nestydatá chamtivost, nevázané smilstvo a široké a tučné břicho, jež si hojně pasou z lidské roboty – a tak z Kristova utrpení. [20] Proto rozumný lid, který se varuje zlých kněží, má

bedlivě rozpoznat, proč svatý Pavel hlásal věčné kněžství Kristovo a moc věrné záchrany v jeho kněžství – a to skrze přístup k trůnu jeho milosti [21] –, aby se v tom znovu zrodili a duchovně vyrostli, když dříve neznali ani neslyšeli nic jiného než to, čím byli klamáni.

Jestliže jim totiž kněží odejmou možnost mít o posvěcení mše, zarmoutí se jako nemocné děti, protože se jim zruší hry. Proto takový nedůstojný lid nemůže nic znát o tomto veleknězi, Pánu Kristu, jen vyčmuchává svatokupce, s nimiž skrze svátosti duchovně smilní; [22] nejvíce je shání ke křtům a sňatkům. Jinak by ten zoufalý a slepý lid všechny kněze opustil, kdyby jej k nim ta nouze nepřinutila.

A tak se to ujalo mezi všemi lidmi, neboť jim byl po celá staletí nevěrně zamlčován Boží zákon a kvůli lživým báčorkám se zapomnělo na Kristovu pravdu. Planým tlacháním klamali lidi ochotné věřit lžím; o veleknězi ani o veškeré jeho chvále je však nikdy neučili, ačkoli se tomu mohli naučit: že jediné v něm spočívá záchrana pro ty, kdo se k němu s vírou přibližují.

Kdyby byl kněz věrným služebníkem Kristovým, měl by pokládat za svou práci to, aby lidu, jenž je o tom nevědomý, oznámil onoho velekněze, který jediný může zachránit, a aby jej tak před nimi chválil, aby k němu ve všem vzhlíželi a v něm založili veškerou naději své záchrany. [23] Ale jak jsem již řekl: zloděj a lupič, který nevešel mezi ovce dveřmi, toho není schopen ani ochoten. Mezi ovce přichází jen proto, aby kradl, vraždil a hubil; [24] takový užitek má lid z lupiče.

Z těchto rozumných slov plyne lidem naléhavé poučení, že každý věrný, který vkládá svou naději v Pána Krista, se má v takové osamělosti a opuštěnosti, jež

postihla tento lid, dobře připravit a s celým srdcem a velikou touhou obrátit k Bohu.

A když už vnější pomoc i duchovní útěcha zhynuly kvůli hříchům lidí, mají veškerou svou pilnost obrátit k hledání pomoci a útěchy u samotného Boha a s živou vírou přistoupit k tomu veleknězi, který podle moci života může zachránit člověka, jenž v něj věří, ať se nachází kdekoli – třeba i v žaláři nebo mezi nepřáteli. [25] Neboť když ve své veliké nouzi visel na kříži [26] a obětoval se za nás Bohu, zachránil i lotra, který k pokání přišel pozdě a ve vši spravedlnosti pochybil. Neboť měl plnou moc biskupskou, aby onoho lotra úplně rozhřešil, odpustil mu všechny hříchy a ještě téhož dne jej s sebou přijal do ráje. [27]

Proto je nám vždy třeba tuto víru následovat, neboť bez prodlení můžeme nalézt Boží milost skrze zásluhy a přímluvu toho biskupa, jenž za nás stojí před Bohem. [28]

Proto je tato pravda, o níž se mluví, jako zapálený oheň, zjevně a veřejně přede všemi připravený, aby se každý, komu je zima, mohl ohřát a vždy u jeho tepla zůstat. [29] Jedině líný člověk si jej nevšímá a nechce se k tomu ohni přiblížit – raději trpí zimou. [30]

Ti, kdo mají naději v Kristu, mají stále pamatovat, že nemohou být v ničem ochuzeni, obrátí-li se k tomuto biskupovi, který má moc v každou hodinu zachraňovat a na každém místě uzdravovat – i v nemoci. A pro tuto jeho dobrotu si mají vděčně připomínat jeho velikou lásku, a především to, že se kvůli nám ráčil stát chudým člověkem: pracovitým, bolest zakoušejícím, pohaněným a světem pohrdaným, snášejícím únavu i hlad až k smrti na krutém kříži, [31] kde s bolestí a pláčem zaplatil za nás dluh Bohu.

Oběť přinesl jen on sám v tom lidství, které přijal z panny, a v krvi, jež byla vylita z jeho těla, aby nás očistil od našich hříchů a tak nás smířil s Bohem. [32]

Na to mají myslet ti, kdo v něj doufají a chtějí v něm mít stále věrného kněze a biskupa svých duší. Neboť on je živý kámen, lidmi zavržený, ale Bohem oslavený a poctěný: věřícím je ctí, nevěřícím však kamenem úrazu a skálou pohoršení, takže se o něj urážejí lidé odporující a zlé vůle, hroziví a lehkomyšní, i všichni, kdo jsou přivázáni k pozemským věcem a tělesným požitkům, jejichž duch nemůže spočinout, neboť chvátá a lační po zemi a majetcích. [33]

Biblické odkazy a vysvětlivky

[1]

Nebo „**O nejvyšším duchovním dozorcí, Pánu Kristu**“. Výraz „biskup“ pochází z latinského *episcopus*, přejatého z řeckého ἐπίσκοπος (*epískopos*), ve významu „dozorce, ten, kdo dohlíží“. Srov. SOUČEK, Josef B. *Řecko-český slovník k Novému zákonu*. 6. vyd. Praha, 2003, s. 105. Při citaci z Písma Chelčický užívá označení „biskup“ pro „velekněze“. Nadpis traktátu je proto možné chápat též ve smyslu „**O nejvyšším veleknězi, Pánu Kristu**“.

[2] Srov. *Mk 6,34*

„Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem.“

[3] Srov. Ez 34,2–8

„Což pastýři nemají pást ovce? Pojídáte tuk, oblékáte se vlnou, porážíte vykrmené, ale ovce nepasete. Neduživé jste neposílili, nemocnou jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově. Jsou rozptýlené, jsou bez pastýře; staly se potravou veškeré polní zvěři a zůstávají rozptýleny. Mé ovce bloudí všude po horách, po kdejakém vysokém pahorku, jsou rozptýleny po celé zemi a není, kdo by je hledal, kdo by po nich pátral. Slyšte tedy, pastýři, slovo Hospodinovo: Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, mé ovce jsou loupěny a stávají se potravou veškeré polní zvěři, protože nemají pastýře a moji pastýři mé ovce nehledají; pasou sami sebe, ale mé ovce nepasou.“

Poznámka ke staročeskému opisnému označení „Hospodin“ ve výše citovaném biblickém textu

V úvodu Českého ekumenického překladu, v části *Vysvětlivky*, bod 3 (*Jména*), uvádějí překladatelé, že jméno Boží „jahvé ... v navázání na starou českou tradici nahrazujeme slovem Hospodin“.

Ju 1,12

„Ti jsou úskalím vašeho bratrského stolování, když s vámi hodují bez bázně před Bohem a jsou jako pastýři, kteří pasou sami sebe. Jsou jako mraky bez deště, hnané větrem, podzimní stromy bez ovoce, dvakrát mrtvé a vykořeněné.“

[4] Srov. 1 J 2,15

„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není.“

[5] Srov. Mt 15,14

„Nechte je: slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.“

[6] Srov. J 10,1

„Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič.“

[7] Srov. L 12,32

„Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.“

[8] Srov. 2 Tm 4,3

„Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním.“

[9] Srov. Mt 10,22

„Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“

[10]

V textu je ponechán výraz „biskup“ v souladu s Chelčického terminologií, ačkoli biblický text pracuje s latinským výrazem *pontifex* (akk. *pontificem*) jako překladem řeckého slova *ἀρχιερεύς* (*archiereús*), které znamená „velekněz“. Srov. SOUČEK, Josef B. *Řecko-český slovník k Novému zákonu*. 6. vyd. Praha, 2003, s. 47. Viz též poznámku 1.

[11] *Žd 4,14–16*

„Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držíme se toho, co vyznáváme. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“

[12] *Žd 7,24–26*

„Ježíšovo kněžství však nepřechází na jiného, neboť on zůstává navěky. Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa.“

[13] *Srov. J 14,17*

„Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“

[14] Srov. Žd 5,9

„tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy.“

[15] Ko 2,9

„V něm je přece vtělena všechna plnost božství.“

[16] Sk 4,12

„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“

[17] Srov. 1 K 3,9

„Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba.“

[18] Srov. Tt 1,16

„Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají. Jsou odporní, neposlušní a neschopni jakéhokoli dobrého skutku.“

[19] Srov. Žd 7,25

„Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“

[20] Srov. Jk 5,5

„Žili jste rozmařile a hýřili jste na zemi, vykrmili jste se – pro den porážky!“

[21] Srov. Žd 4,16

„Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“

[22] Srov. Zj 17,1–2

„Tu přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm nádob, a promluvil ke mně: „Pojď se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelé země.““

[23] Srov. 1 Pt 1,13

„Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.“

[24] Srov. J 10,9–10

„Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

[25] Srov. Žd 10,22–23

„přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“

[26] Srov. Ga 3,13

„Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: ‚Proklet je každý, kdo visí na dřevě.‘“

Poznámka k významu slova kříž v biblickém kontextu

České slovo *kříž* (lat. *crux*) je překladem řeckého slova *σταυρός* (*staurós*), které původně označovalo vztyčený kůl nebo sloup. Srov. SOUČEK, Josef B. *Řecko-český slovník k Novému zákonu*. 6. vyd. Praha, 2003, s. 238.

Výraz mohl označovat popravčí nástroj obecně.

[27] Srov. L 23,39–43

„Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: ‚To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!‘ Tu ho ten druhý okřikl: ‚Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám

odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.‘ A řekl: ‚Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.‘“

Poznámka k interpunkci u slova dnes

Sporné je umístění čárky ve větě „Amen, pravím ti dnes budeš se mnou v ráji.“ V nejstarších řeckých rukopisech nebyla užívána interpunkční znaménka. Ježíšova slova lze proto chápat i jinak než v tradičním výkladu; výraz *dnes* se nemusí vztahovat k době, kdy budou v ráji, nýbrž k okamžiku, kdy zločinec projevil víru a obdržel zaslíbení budoucího života.

[28] Srov. Žd 9,24

„Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tváří.“

[29] Srov. 1 Te 5,19

„Plamen Ducha nezhášejte.“

[30] Srov. Žd 5,11

„O tom by bylo mnoho co mluvit, ale je těžké vám to vyložit, protože nejste ochotni slyšet.“

[31] Viz pozn. 26

[32] Srov. Ř 5,10–11

„Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smíření smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. A nejen to: chlubíme se dokonce Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás s ním smířil.“

[33] Srov. Sk 4,11

„Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným.“

1 Pt 2,4.6–8

„Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je ‚vyvolený a vzácný‘. Neboť v Písmu stojí: ‚Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.‘ Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to ‚kámen, který stavitelé zavrhli; ten se stal kamenem úhelným‘, ale i ‚kamenem úrazu a skálou pádu‘. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu – k tomu také byli určeni.“

Zj 21,8

„Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.“

Doslov

Kdo má lidi vést a komu máme důvěřovat? V pojednání *O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu* Petr Chelčický připomíná, že nejvyšší autoritou jsou Bůh a Kristus.

Chelčický nezavrhne existenci lidského řádu, ale varuje před jednáním, které se odchyluje od skutečných Božích měřítek – měřítek Božího slova. Upozorňuje na rozdíl mezi vedením, které lidem slouží k jejich dobru, a vedením, které je klame a nepoctivě zneužívá. Neusiluje o vytvoření nového systému, nýbrž o návrat k jednoduchému měřítku evangelia.

Chelčického upřímnost a poctivost mohou i dnes vést k přemýšlení o tom, komu a čemu svěřujeme svou důvěru a kým se necháváme vést. Pokud vás tento traktát přivede blíž k Bohu a hlubšímu čtení Písma, splnil svůj účel. Kdo hledá pravdu, nezůstává na této cestě sám.

Obsah

[Úvod](#)

[Ediční poznámka](#)

[O nejvyšším biskupu, Pánu Kristu](#)

[Doslov](#)